

El sentiment de país

El mes d'abril és un mes que va agafant un caire molt de país. De sentiment de país. L'emoció primària de pertinença a un lloc, a un indret, al terròs. Cada ésser humà li agrada saber del lloc què és. Caldria una història dels cognoms per comprendre aquesta afirmació. Els cognoms es posaven en relació al indret nascut o viscut. O també en relació a les creences familiars.

En aquella època, segles passats, tot això era caldo de cultiu. Generava estima per la terra. Per la família. Per la comarca. Les festes tradicionals dels pobles. Competitivitat entre ells. No oblidem la manca de comunicació entre els pobles. Camí de carro i a peu. D'aquí l'endogàmia. Relacions entre familiars. I sobre tot, domini, caciquisme. Els feus dels castells, i més tard dels senyors. Les cases pairals. Els forts contra els febles.

Però, fent un salt, al segle XXI, les coses han canviat radicalment. Aquesta visió global de ser un ciutadà del món, és certa i en som. La vita ens hi porta, però els peus tocant a terra. Trepitgem el terròs. Mou l'emoció de pertinença. Per això ens cal saber la història del terròs, de la vila, de la comarca. De sentiment de país. Hi ha un petit llibre (70 pàgines) que acaba de sortir i ens pot ajudar-hi: **SER INDEPENDENTISTA NO ÉS CAP PECAT**. (L'església i el nacionalisme català). L'escriu un monjo de Montserrat: Hilari Raguier (1928). Treu de molt de dubtes i fantasies fanàtiques de ruptura. Montserrat és un d'aquest símbols de sentiment de país. I un símbol que no es pot manipular malgrat certs intents. Trepitjar de peus a terra i els ulls posats a Montserrat: Una bona alçada. Així veure Catalunya : Una sola realitat. El dret a decidir. Després vindrà l'afer de ser independentista, confederalista o federalista. I si se sent espanyol (castellà) i català, que el sentiment català tingui el dret a decidir. I alerta amb la trampa de la "ruptura". És tot el contrari: Unitat interior autònoma..

Jaume Patuel

Abril 2013